

RODODENDRON

Za horizontem osudu...

PAVLA PAVLÍČKOVÁ KOVAŘÍKOVÁ

● ■ **pointa**

Rododendron

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavla Pavlíčková Kovaříková
Rododendron – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

RODODENDRON

Za horizontem osudu...

PAVLA PAVLÍČKOVÁ KOVAŘÍKOVÁ

Poděkování

Zvláštní poděkování věnuji panu Antonínu Pavlíčkovi a panu Petru Podolskému, a to za finanční i osobní podporu.

Mé další poděkování patří všem, kteří se podíleli na vzniku této knihy.

Na úplném začátku byla rodina, přátelé a známí. Ti všichni při mně stáli, radili mi a povzbuzovali mě. S velkou úctou děkuji mamince, která byla ochotná se i přes velkou osobní bolest vrátit na samý počátek a ve svém vyprávění vše zažívat znovu.

Ráda bych pak poděkovala i těmto skvělým ženám, které odvedly obrovský kus práce v rekordním čase. Konkrétně paní redaktorce Bc. Petře Kamlachové, slečně Magdaléně Kurcové a paní ak. mal. Ireně Macháčkové. Paní Daně Bendové a Viktorii Šajbidorové děkuji za prvotní názory a nasměrování. Speciální poděkování věnuji dceři Michaele Kovaříkové a snaše Lucii Kovaříkové za veškerou pomoc, a to nejen při psaní, ale i psychickou a finanční podporu. Další mé díky věnuji paní Dianě Adamec, která v rekordním termínu namalovala zadní stranu obálky, jež zachycuje obě hlavní hrdinky, a to podle nekvalitní dochované fotografie.

V neposlední řadě můj dík patří vám všem, kteří jste se zúčastnili předprodeje a svým příspěvkem pomohli Rododendronu rozkvést.

Děkuji, Pavla

Paulini Friends

WWW.PAULINIHRI.CZ

Věnování

Rododendron věnuji mamince jako poděkování. Poděkování za to, že i přes osobní životní strasti zůstala svá, nepřestala věřit a stále miluje lidi a život.

Dále pak Drahušce, jejímu milovanému muži Rudovi a jejich třem synům, Slávkovi, Járovi a Matoušovi.

I. kapitola – Seznámení

léto 2020

„Pavlí, otevři okno prosím, je tu dusno,“ požádala Vladka rozechvělým hlasem a zadívala se na dceru, jak otevírá okno, kterým do místnosti začal proudit svěží letní vánek.

Pavla přelétla zrakem po místnosti. Pokoj je sice malý, zato velice útulný. Nachází se tu vše, co má její maminka tolik ráda - květiny na okenním parapetu, světle modré stěny zdobí portréty vnoučat, v koutku si vesele štěbetá malá rozela a na pohovce se líně protahuje trpasličí pudlík.

Pavlin zrak spočinul na drobné postavě sedící v křesle. Světle růžový potah zdobený titěrnými šedými kvítky ještě více zjemnil onu laskavou tvář. Ranní slunce, jež vrhalo paprsky doprostřed místnosti, rozzářilo její bělostné kadeře. *Je tak drobná, pomyslela si Pavla. Přes vrásky vyryté ve tváři je stále velmi pohledná. Kolik bolesti se skrývá za tím milým úsměvem?*

„Ach!“ povzdychla si dcera. *Co bych dělala já, kdybych měla zažít to, co ona?* Z té představy se jí čelo orosilo potem. Po očku stále sledovala maminku. Z hlubokých modrých očí Vladce stékaly slzy, které hned stírala, jako by se za ně styděla.

Obě se mlčky zadívaly na konferenční stůl, na němž ležel ještě otevřený notebook. Z toho pohledu až mrazilo.

Počítač totiž v posledních třech letech představoval hlavní spojení s Drahuškou, milovanou druhorozenou dcerou, kterou matce náhle odebral zlý osud.

Byl to však opravdu osud? Pavle se zatoulaly myšlenky ke dni před třemi lety, kdy vznikla nevinná fotografie, jež následně otevřela časem zhojené rány. S maminkou rády podnikají výlety po českých památkách a v to osudné sobotní dopoledne si užívá-

ly Průhonický park. Zámek se ve slunečním světle hrdě tyčil nad hladinou rybníka, na němž volně plulo hejno kachen. Stromy se lehounce pohupovaly za pomoci vánku. Obě se kochaly pohledem na probouzející se jarní přírodu.

„Je tu krásně, vid', mami,“ poznamenala Pavla a nastavila tvář rannímu slunci, které se vyhoupllo nad parkem.

„Ano, to je,“ odpověděla polohlasně. „Já mám jaro nejraději, na jaře se příroda vdává, vše začíná úplně odznova,“ dodala s úsměvem.

Procházely se a vzpomínaly na časy dávno minulé, když vtom Vladku zaujaly keře, které se před nimi objevily. „Podívej, jak to tu krásně kvete,“ ukázala na barevnou záplavu právě kvetoucích rododendronů.

„Tak pojď, mamčo, já tě vyfotím,“ vyndala Pavla z kabelky telefon. V tu chvíli by ani jednu z nich nenapadlo, že tato fotografie za měsíc změní život tolika lidem.

Osud!!! Je to opravdu tak.

Pavla se vrátila duchem zpět do místnosti. Zadívala se na maminku sedící v křesle a otázkou ji vytrhla ze zamyšlení. „Mami, nechceš něco?“ zeptala se jemným hlasem.

„Ne, děkuji, Pavlí, jen si trošku odpočinu,“ odvětila a ponořila se do svých myšlenek.

Kde se to tenkrát všechno zlomilo? Proč se nezachovala jinak? A jak by se zachovala dnes?

To vše se jí honilo hlavou. *Mohly za to ty modré šaty?* Vždyť s Mirkem, otcem Drahušky, byla opravdu šťastná. Zdálo se, že společně prožijí dlouhý a spokojený život. Takový, o kterém snívala již od dětství. Kdo odnesl ty chvíle plné lásky, štěstí a radosti?

Opět si setřela slzu, jež bez vyzvání začala stékat po její tváři. *Musíš být silná, přikazovala si stále v duchu. Nechceš přeci dělat rodině starosti. Musíš se s tím poprat, čas stejně nevrátíš!* Snažila se uklidnit.

„Mami, je ti dobře?“ opět se ujišťovala dcera.

„Je, neboj, já to zvládnou,“ odpověděla a pokusila se o úsměv.

„Tak já nám alespoň uvařím kafičko.“ Lehce ji pohladila po tváři a odešla do kuchyně. Cítila, že maminka chce být sama se svými vzpomínkami.

Vladka se znovu ponořila do časů minulých.

Vrátila se zpět o 55 let. Znovu jí bylo dvacet jedna. Tehdy, jednoho zimního dne roku 1965, se s Mirkem poznali.

„Och,“ povzdychla si. *Jak je to už dlouho, a přeci jako by to bylo včera.* Na hasičský bál ji tenkrát vytáhnul Míla, její nejstarší bratr.

„Vladí, pojď se mnou na ten bál,“ dorážel stále.

„Ne, podívej, co tu mám práce,“ odvětila a dál úhledně skládala čerstvě vyžehlené prádlo do skříněk.

„Ale to ti neuteče, pojď. Pobavíš se, vždyť to také potřebuješ, přeci nebudeš celý život jen uklízet,“ škodolibě se zasmál a lehce do ní strčil loktem, aby ji pobídnul.

„Tak jo, ty bys ukecal i mrtvolu,“ šibalsky se na bratra usmála a šla se převléknout. Mílu měla ze všech tří bratrů nejraději. Byl skvělý posluchač a ona milovala jeho smysl pro humor. Už jako malé jí říkával: „Hlavu vzhůru, Vladí, ono to nějak dopadne.“

„Alespoň tě konečně seznámím s Mirkem,“ volal na ni do vedlejší místnosti.

„Ježkovy oči, zas ten tvůj Mirek, od té doby, co ho znáš, nemluvíš o nikom jiném,“ smála se Vladka.

„Je to férovej kluk, uvidíš sama,“ volal přes dveře a dodal: „Ségra, už se přestaň čančat. Víš, že nerad chodím pozdě.“

„Jo, vždyť už jdu.“ *Fakt je, že jsem na toho jeho Mirka zvědavá. Od chvíle, co se vrátil ze služební cesty, na které se poznali, o ničem jiném nemluví.*

„Tak Vladí, pojď už,“ přerušil její myšlenky.

„Jo,“ odpověděla a vyšla z pokoje.

„Teda ségra, tobě to sekne.“

„Ale jdi, ty lichotníku,“ šťouchala prstem do bratra a vesele se smála.

Cestu jim komplikoval mráz, který podpořila sněhová vánice, jež se znenadání spustila z těžkých, temně kovových mraků. Oba přivírali oči před ostrým větrem a záplavou vloček. „Vidíš, to je znamení,“ sotva ze sebe vypravila Vladka, jelikož hned měla ústa plná sněhu.

„Jaké znamení, prosím tě, normálně sněží,“ zasmál se Míla. I když ani on nepamatoval takovou sněhovou bouři. „Ta tvoje znamení. Pohni, ať už tam jsme!“ Vzal sestru za ruku, aby ji pobídl k rychlejšímu kroku.

„Ahoj, no to je dost. Kde jsi takovou dobu?“ přivítal se Mirek s kamarádem hned mezi dveřmi.

„Čus,“ oplatil mu pozdrav. „Viděl jsi, co se děje venku? Je tam vánice jako z filmu,“ usmál se Míla a oprašoval si snůh z bundy.

Vladka si sundala zasněženou čepici, zpod níž se vysypal závoj vlnitých blond vlasů. Na mrazem ošlehané tváři se leskly zbytky vloček. Sytě modré oči lemovala černá linka, kterou zdobily husté řasy. Koutkem oka si povšimla Mirkova pohledu. *Míla nelhal, když prohlašoval, že se kolem Mirka točí hodně žen. Je opravdu hezký, pomyslela si.*

„Mohu vás seznámit?“ zaznělo do prostoru. „Vladí, to je Mirek.“

„Velice mě těší,“ pronesl a zadíval se jí přímo do očí. „Míla o vás často mluví, takže mi připadá, že se vlastně známe.“

„I já vás ráda poznávám,“ odvětila nesměle Vladka. Její drobná, zkřehlá ruka se takřka ztratila v Mirkově velké horké dlani.

„S dovolením,“ řekl nesměle a upravil jí neposedný pramínek vlasů. Zlehka se přitom dotkl její tváře.

Vladce se zatajil dech, na těle pocítila husí kůži. *Ty jo! Co to je? Uklidni se, nabádala se v duchu.*

„Omluvte mě na chvilku, jdu se trochu upravit.“ *Musím vypadat hrozně, projelo jí hlavou.*

Zatímco Míla objednával víno, přičemž trošku laškoval se servírkou, Mirek stále po očku zkoumal jeho sestru. Zaujala ho

na první pohled. *Jak je něžná*, pomyslel si. *Číš z ní takový klid. Její oči svítí čistotou a upřímností. A ty nádherné vlasy, dlouhé až k pasu.* Mirek sám sebe nepoznával.

Všichni tři se chopili vína k přípitku. Vladku na vteřinu upoutaly rubínové prstýnky, jež se volně točily po okraji skleničky. Z krátkého zasnění ji vyrušila slova: „Tak na to, že se konečně poznáváme. A na tykání.“

Pohledem se střetli. Mirek se naklonil k polibku, Vladka stála jako socha. Jen se upřeně dívala do jeho tmavě zelených očí lemovaných dlouhými řasami.

Cink, zaznělo, když se obě sklenice dotkly.

Následoval první polibek. Zatím jen letný. Ale oba v tu chvíli cítili, že nechtějí, aby byl poslední.

První doušek vína rozlil po těle příjemné teplo, až se jí zatočila hlava. *Je silné*, usoudila.

Vladka tékala pohledem po místnosti, ale zároveň kradmo pozorovala oba muže, jak si vyměňují nové zážitky. Mirek jako zaměstnanec Silnic a dálnic jezdil často na služební cesty, a měl tak stále spoustu zážitků. Vladku jeho projev upoutal. Hltala každé slovo. Zkoumala ostré rysy v jeho tváři, líbilo se jí, jak si upravuje patku světle kaštanových vlasů, jež mu lehce padala do očí. Z vyhrnutých rukávů u košile vykukovaly vyrýsované svaly. *Je zábavný, vtípný a ještě k tomu milý*, pomyslela si, až jí to vyloudilo úsměv na tváři. Raději se rychle rozhlédla po tanečním sále. Měla totiž pocit, že to na ní musí každý poznat.

Prostor se již zcela zaplnil lidmi těšícími se na dnešní zábavu. Kapela si zkoušela první tóny a obsluha se pilně činila. Vladčinu pozornost na chvílku upoutala jedna z maleb na stěnách bývalého ctěnického zámečku - kresba zachycující mileneckou dvojici, pozůstatek dob dávno minulých. *Kolik milostných příběhů se tu asi odehrálo? Nyní tyto lidské osudy připomínají už jen omšelé fresky na stěnách, ve kterých se bohužel už ani moc číst nedá.* Vtom ucítila Mirkův pohled. Otočila se a jejich oči se opět střetly.

Tělem jí projelo nečekané vzrušení. Ještě dnes se zastydí, když si vybaví myšlenky, jimž se v ten okamžik oddávala.

V místnosti zazněly první tóny.

„Smím prosit?“ zeptal se nesměle Mirek.

Vladka přikývla a vmžiku se ocitla v jeho náručí. Pluli par-
ketem jako jedno tělo. Takový pocit ještě nezažila. Přála si, aby to
nikdy neskončilo.

A to se mi ani nikam nechtělo. V duchu se zasmála. Byla bláho-
vá, když se nechávala bratrem tak dlouho přemlouvat.

II. kapitola – Modré svatební šaty

jaro 1966

„Marti, zapneš mi šaty prosím?“ požádala strojící se nevěsta svoji nejlepší kamarádku, která jí šla za svědka. Od zimního večera ve ctěnickém zámečku prožila s Mírou báječný rok. Dnes se, trochu rozechvělá, připravovala na svůj svatební den.

Marta si prohlížela kamarádku v zrcadle. Nevěsta si oblékala bledě modré krajkové šaty a vlasy si sepnula do drdolu, jen několik pramínek nechala jemně spadnout. Nakonec si připnula drobný věneček z malých bílých růžiček.

„Moc ti to sluší, Vladí,“ řekla mile a pohládila svoji kamarádku. „Doufám, že už konečně budeš šťastná. Kdo jiný než ty by si to opravdu zasloužil?“

„Děkuji, Martí, jsi moc hodná,“ usmála se. „Jsem šťastná, ale zároveň jsem příšerně nervózní,“ dodala a pokusila se o úsměv.

„Každá nevěsta je nervózní,“ pravila Marta.

Obě se začaly smát, chytly se za ruce a točily se dokola. Marta volala: „Vdáváš se z lásky, takže žádné vrásky.“ A ještě dodala: „Mirek je fajn chlap, na první pohled je vidět, že tě miluje. Je to tak romantické, moc ti to přeju,“ usmívala se Marta a dělala poslední úpravy na nevěstě. „To je hodin, hejbní, nebo ještě přijdeš pozdě na vlastní svatbu.“ Popohnala nevěstu, z vázy vyndala kytici bílých gerber, chytla kamarádku za ruku a hbitě vyběhly ven z bytu.

„Jé, dobrý den, paní Černá,“ pozdravila Vladka sousedku, se kterou se srazily ve dveřích. „Příští týden se u vás stavím,“ dodala skotačivým hlasem.

Vladka chodila na návštěvu ke staříčké sousedce moc ráda. Obě se usadily do pohodlných křesel. Paní Černá serví-

rovala kávu a křehké sušenky, zatímco Vladka se kochala pohledem na secesní nábytek. Bílé potahy s jemnými kvítky dodávaly interiéru nevšední půvab. Při vyprávění paní Černé ani nedutala, vydržela by jí naslouchat hodiny a hodiny. Obdivovala její životní sílu, nadhled a zkušenosti, které získala především za druhé světové války v koncentračním táboře. Dokonce jako jedna z mála přežila i pochod smrti. Ale o tom hovořila jen velmi sporadicky. Vladka tu vždy čerpala sílu. Uvědomila si, jak jsou její problémy malicherné oproti tomu, čím vším si musela projít paní Černá.

Marta však její nadšení moc nesdílela a vždy říkala: „Ta paní Černá je tak tajemná, až z ní jde strach.“

Vladka se při pohledu na malou, drobnou postavu na chvíli zamyslela. *Ve vráscité tváři se dá číst dlouhý příběh. Vždy je velice elegantní, i přesto, že se obléká jen do černé barvy. Vlastně jsem ji nikdy v jiné barvě ani neviděla, dělá čest svému jménu,* usmála se v duchu. *To je možná důvod, proč se Martě paní Černá zdá tak tajemná, napadlo ji.*

„Přijďte, Vladěno, budu se těšit,“ přerušila její chvilkové zamyšlení a vzápětí dodala: „Moc vám to sluší, jste jako holčička.“

„Jé, děkuji, paní Černá,“ odvětila vesele nevěsta.

„Jen ty modré šaty, to není dobré!“

Sousedčina slova se rozlétla po chodbě jako proroctví.

Obě kamarádky ve vteřině zkameněly. Strnule hleděly za starou paní, která jakoby ta slova opakovala stále dokola.

„Jak to myslíte?“ ptala se vyděšeně Marta.

Vtom okamžiku vraty vešel Míla a hlasitě volal: „Tak holky! Co je s vámi? Kde to vážně? Honem, honem.“

Kamarádky společně vykročily vstříc neznámému osudu. Jen ta vyřčená slova tam zůstala viset.

„To není dobré. Že by to byla pravda? Že modré svatební šaty přináší nevěstě záplavu modrých slz?“